

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Szak/1/2020
Identifikačné číslo spisu: 7019200868
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7019200868.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): U. S., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Afganská islamská republika, bez cestovných dokladov alebo iného dokladu totožnosti, naposledy pobytom Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, t. č. na neznámom mieste, právne zastúpený: Liga za ľudské práva, občianske združenie, so sídlom Baštová 5, 811 03 Bratislava, proti žalovanému: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Michalovce, so sídlom Jána Hollého 53/46, 071 01 Michalovce, o správnej žalobe vo veciach zaistenia, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Sa/33/2019 zo dňa 27. novembra 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Sa/33/2019 zo dňa 27. novembra 2019 m e n í t a k, že rozhodnutie žalovaného PPZ-HCP-PO7-83-007/2019-ZVC zo dňa 1. novembra 2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Sťažovateľovi p r i z n á v a právo na úplnú náhradu trov konania voči žalovanému.

Odôvodnenie

1. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO7-83-007/2019-ZVC zo dňa 01.11.2019 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) rozhodol o zaistení sťažovateľa podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.“) na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „Dublinské nariadenie“).

2. Žalovaný poukázal na výsledky lustrácií v systéme Eurodac, podľa ktorých je sťažovateľ žiadateľom o azyl v Bulharskej republike. Túto skutočnosť žalovaný oznámil Dublinškému stredisku Migračného úradu MV SR. Dňa 07.08.2019 bolo Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava vydané rozhodnutie o zaistení sťažovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z., pod číslom PPZ-HCP-BA6-194-009/2019-AV na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Dublinského nariadenia.

3. Následne Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 4Sa/70/2019 zo dňa 03.10.2019 zrušil vyššie uvedené rozhodnutie a nariadil bezodkladné prepustenie sťažovateľa, ktorý sa v danom čase nachádzal v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce. V aktuálnom konaní sťažovateľ v zápisnici o vyjadrení účastníka konania pod číslom PPZ-HCP-P07-83-006/2019-AV zo dňa 01.11.2019 uviedol, že jeho dátum narodenia je XX.XX.XXXX, opísal trasu a spôsob jeho cesty na územie členských štátov EÚ. Ďalej uviedol, že v Bulharsku požiadal o azyl pod nátlakom polície.

4. Žalovaný mal za to, že pre sťažovateľa Slovenská republika nie je cieľovou krajinou a pokračoval by do ďalších členských štátov. Nemá tu žiadnych príbuzných a nemá záujem o navrátenie do krajiny pôvodu. Žalovaný uviedol, že v prípade sťažovateľa je možné predpokladať existenciu značného rizika úteku, nakoľko sa v zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 07.08.2019 uvádza, že bol zadržaný príslušníkmi Policajného zboru, pričom smeroval do Rakúskej republiky, tzn. nie na Slovensko. Zároveň nezotrval na území Bulharska, kde žiadal o medzinárodnú ochranu. Počas pohovoru, ktorý vykonalo Ministerstvo vnútra SR, Migračný úrad dňa 27.08.2019 sťažovateľ uviedol, že jeho cieľovou krajinou bolo Francúzsko.

5. Ďalej žalovaný uviedol, že sťažovateľ dňa 20.08.2019 požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad rozhodnutím zo dňa 30.09.2019 pod číslom: ČAS.:MU-DS-18-17/2019-Ž zamietlo žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú nakoľko podľa § 11 ods. 1 písm. c) č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je v danom prípade na konanie príslušná Bulharská republika..

6. K využitiu tzv. alternatív k zaisteniu žalovaný uviedol, že sťažovateľ nespĺňa podmienky za ktorých by mu mohla byť uložená povinnosť podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 404/2011 Z.z. z dôvodu, že v zápisnici o podaní vyjadrenia č.p.: PPZ-HCP-BA6-194-007/2019-AV uviedol, že nedisponuje žiadnym ubytovaním na území Slovenskej republiky a túto povinnosť by nevedel splniť.

7. Žalovaný stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný najviac do 19.01.2020. Počas tejto doby vykoná všetky úkony potrebné na odovzdanie. V uvedenom prípade je oprávnené konať Dublinské stredisko, ktoré počas konania môže zistiť nové skutočnosti, ktorými môže byť, že sťažovateľ v minulosti žiadal o azyl aj v iných členských krajinách. Ďalej uviedol, že počas zaistenia sa musí pripraviť a zabezpečiť akceptácia prevzatia zo strany zodpovedného členského štátu, ako aj samotná príprava prevozu, jeho technické, materiálne, ako aj personálne zabezpečenie.

II.

Konanie na krajskom súde

8. Dňa 18.11.2019 bola Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) doručená žaloba sťažovateľa vo veci zaistenia voči preskúmanému rozhodnutiu, ktorou sa sťažovateľ domáhal jeho zrušenia a svojho prepustenia zo zaistenia.

9. V správnej žalobe uviedol najmä, že

- preskúmané rozhodnutie preberá na mnohých miestach doslovnú argumentáciu z odôvodnenia pôvodného rozhodnutia, ktoré bolo už právoplatne zrušené ako nezákonné;
- žalovaný odôvodnil dĺžku zaistenia, ako aj riziko úteku zhodne, a to napriek tomu, že krajský súd už raz právoplatne považoval toto odôvodnenie za nezákonné;
- existencia značného rizika úteku nebola žalovaným náležite odôvodnená;

- žalovaný postupoval nezákonne v súvislosti s preskúmaním možnosti uplatnenia alternatív k zaisteniu, tieto možnosti neskúmal a vychádzal zo zápisnice z konania so sťažovateľom zo dňa 07.08.2019.

10. Krajský súd v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) dospel k záveru o potrebe zamietnuť správnu žalobu z nasledujúcich dôvodov:

- námietka týkajúca sa prebratia argumentácie z odôvodnenia pôvodného nemôže byť spôsobilá na zrušenie preskúmaného rozhodnutia, pretože skutkový a právny stav sa v čase rozhodovania správneho orgánu nezmenil;
- z preskúmaného rozhodnutia zrozumiteľne vyplýva, prečo, a ako stanovil správny orgán dobu zaistenia;
- z vykonaného dokazovania správneho orgánu a aj zo samotného odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že pochybnosti ohľadom existencie rizika úteku boli správnym orgánom odstránené;
- z preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ nedisponoval žiadnymi finančnými prostriedkami, resp. ubytovaním.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

11. Proti rozsudku krajského súdu, uvedenému v záhlaví tohto rozhodnutia, sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v

- § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p., t.j. nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces;
- § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a
- § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p., t. j. krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

12. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol

- k dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) S.s.p. o žalovaný neskúmal možnosť uplatnenia alternatív k zaisteniu, pričom vychádzal zo zápisnice zo správneho konania so sťažovateľom zo dňa 07.08.2019, ktorú s ním spísal iný správny orgán v predchádzajúcom konaní o zaistení;
- o v preskúmanom rozhodnutí absentuje argumentácia ohľadom možnosti uplatnenia alternatívy vo forme zloženia peňažnej záruky;
- o žalovaný svojím postupom vylúčil možnosť preskúmania, či sťažovateľova finančná i ubytovacia situácia zostala nezmenená;
- o argumentáciou vo vyjadrení k správnej žalobe („účastník konania počas spísania zápisnice nevyslovil námietky alebo žiadosť týkajúcu sa uloženia alternatívy zaistenia“) dochádza k prenášaní zákonnej povinnosti žalovaného na sťažovateľa;
- o poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/7/2015 zo dňa 13.02.2015;
- k dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p. o podstatným žalobným bodom bolo prevzatie veľkej časti argumentácie z predchádzajúceho rozhodnutia o zaistení zo dňa 07.08.2019, ktoré bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (najmä v otázkach dĺžky zaistenia);
- o rozhodnutím o zaistení zo dňa 07.08.2019 bola dĺžka zaistenia určená do 07.02.2020;
- o žalovaný odôvodnil dĺžku zaistenia v preskúmanom rozhodnutí doslovnou citáciou odôvodnenia z predchádzajúceho rozhodnutia, ktorú už raz záväzne posúdil Krajský súd v Bratislave ako nedostatočnú;
- o doslovnou citáciou odôvodnenia sa žalovaný dopúšťa faktických chýb, keď dôvodí „rovnako počas zaistenia účastníka konania okrem uvedených úkonov musí pripraviť a zabezpečiť akceptácia prevzatia

zo strany zodpovedného členského štátu", čím dĺžku zaistenia dôvodil nutnosťou zabezpečenia akceptácie prevzatia zo strany zodpovedného členského štátu, ktorá v čase vydania rozhodnutia už bola dávno súčasťou administratívneho spisu vedeného Migračným úradom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky;

o skutočnosť, že sa krajský súd s odôvodnením dĺžky zaistenia stotožnil narúša právnu istotu sťažovateľa;

13. Záverom navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúvané rozhodnutie zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

B)

14. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 27.01.2020 oznámil, že dňa 27.11.2019 bol zrealizovaný transfer sťažovateľa, z ktorého dôvodu považuje podanie kasačnej sťažnosti v tejto veci za účelové. Mal za to, že sa dostatočne zaoberal alternatívami k zaisteniu a dostatočne zdôvodnil lehotu zaistenia.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

15. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v skrátenej lehote včas (§ 443 ods. 2 písm. b/ S.s.p.) s prihladením na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť.

16. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. februára 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z. policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho útoku.

Podľa § 89 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a) hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku.

17. Zákon o pobyte cudzincov zakotvuje použitie tzv. alternatív k zaisteniu, pričom Dublinské nariadenie v čl. 28 bod 2 podmieňuje zaistenie osoby na účely zabezpečenia konania o odovzdaní primeranosťou tohto opatrenia nemožnosťou účinného uplatnenia iných, miernejších alternatívnych donucovacích opatrení. Je teda povinnosťou správneho orgánu, predtým ako vydá rozhodnutie o zaistení aktívne skúmať možnosti aplikácie opatrení podľa § 89 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. Na túto povinnosť správneho orgánu nemá vplyv ani prípadná pasivita zo strany účastníka konania (t. j. ak sa uloženia alternatívnych opatrení nedomáhal), nakoľko povinnosť zistiť skutkový stav v rozsahu dostatočnom pre vydanie rozhodnutia zaťažuje správny orgán.

18. Žalovaný dospel k záveru o tom, že sťažovateľ nespĺňa podmienky pre uloženie alternatívnych opatrení podľa § 89 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. Tomuto záveru však nezodpovedá rozsah vykonaného dokazovania. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný, potom ako dňa 01.11.2019 začal správne konanie vo veci zaistenia, spísal so sťažovateľom zápisnicu o vyjadrení účastníka konania PPZ-HCP-PO7-83-006/2019-ZVC, ktorej obsahom je (pokiaľ ide o alternatívy k zaisteniu) jediná otázka „Ak by bol

prepustený kam by cestoval z čoho by na území SR žil, keď neovláda slovenský jazyk?", pričom sťažovateľ odpovedal, že si myslel, že bude umiestnený v pobytovom tábore pre žiadateľov o azyl. Vzhľadom na vyššie uvedené možno konštatovať, že rozsah, v akom žalovaný na tento účel vypočul sťažovateľa je nedostatočný, a teda neposkytujúci dostatočný podklad pre vyslovenie záveru o nespĺnení podmienok pre uloženie opatrení podľa § 89 ods. 1.

19. Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí rozhodol o zaistení sťažovateľa od 01.11.2019 do 19.01.2020, pričom rozhodnutie, pokiaľ ide o stanovenie doby zaistenia odôvodnil totožne ako v predchádzajúcom rozhodnutí o zaistení, pričom takéto odôvodnenie považoval Krajský súd v Bratislave (v rozsudku č. k. 4Sa/70/2019-29 zo dňa 03.10.2019) za nedostatočné. Žalovaný pritom stanovil dobu zaistenia v dĺžke, ktorá spolu s dobou predchádzajúceho zaistenia predstavuje 5 mesiacov a 12 dní, t. j. dosahuje takmer maximálnu (základnú) dobu zaistenia podľa zák. č. 404/2011 Z.z.

20. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na znenie čl. 28 ods. 3 Dublinského nariadenia: „Zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia, požiada v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovedi v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď, ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3.

Ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, alebo ak sa odovzdanie nevykoná v šesťtýždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Články 21, 23, 24 a 29 sa naďalej zodpovedajúcim spôsobom uplatňujú."

21. Vyššie citovaný článok upravuje lehoty na podanie dožiadania o prevzatie (1 mesiac) ako aj lehotu na vykonanie odovzdania (6 týždňov), pričom následkom nedodržania týchto lehôt správnym orgánom má za následok povinnosť prepustiť osobu zo zaistenia. Tým sú upravené maximálne lehoty zaistenia cudzinca v jednotlivých fázach procesu odovzdania. Dublinské nariadenie má v súlade s čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie všeobecnú platnosť, je záväzný vo svojej celistvosti a je priamo uplatniteľný vo všetkých členských štátoch. Nie je preto rozhodujúce, že zákon o pobyte cudzincov upravuje lehotu zaistenia v dlhšom trvaní.

22. Preto pokiaľ žalovaný vydal rozhodnutie o zaistení sťažovateľa na účel jeho odovzdania podľa Dublinského nariadenia potom ako Bulharská republika akceptovala dožiadanie o prijatie sťažovateľa späť (13.08.2019, č. l. 64 súdneho spisu), bol povinný stanoviť lehotu zaistenia tak, aby neprekročil lehotu uvedenú vo štvrtom pododseku uvedeného ustanovenia, t.j. 6 týždňov.

23. Sťažovateľ bol zaistený od 07.08.2019 do 31.10.2019 na základe prvého (zrušeného rozhodnutia) a následne preskúmaným rozhodnutím od 01.11.2019 so stanovenou dobou zaistenia do 19.01.2020, teda zjavne na dobu dlhšiu ako 6 týždňov, a teda už týmto postupom žalovaný pochybil. Na tom nič nemení ani prípadná situácia, kedy správny orgán stanoví lehotu zaistenia v dlhšom trvaní ako to pripúšťa citované ustanovenie Dublinského nariadenia, pričom odovzdanie zaistenej osoby vykoná skôr ako uplynie 6 týždňov od okamihu, kedy začala plynúť. Takéto rozhodnutie, v prípade ak sa odovzdanie v zákonnej lehote nevykoná, môže byť podkladom pre ďalšie obmedzenie osobnej slobody zaisteného cudzinca (už v momente vydania rozhodnutia to správny orgán pripúšťa). Preto už skutočnosť, že je porušenie čl. 28 ods. 3 Dublinského nariadenia potenciálne možné, spôsobuje nezákonnosť rozhodnutia o zaistení (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 7 Azs 11/2015 zo dňa

19.02.2015).

24. V súvislosti s namietaným odôvodnením doby zaistenia kasačný súd uvádza, že zjavná identita preskúmaného rozhodnutia v tejto časti s rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava PPZ-HCP-BA6-194-009/2019-AV zo dňa 7.8.2019 o zaistení sťažovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z., ktoré Krajský súd v Bratislave v rozsudku sp. zn. 4Sa/70/2019 zo dňa 03.10.2019 (vzhľadom na stanovenie doby zaistenia v trvaní 6 mesiacov) hodnotil ako nedôvodné a náležite neodôvodnené, vzbudzuje oprávnené pochybnosti o tom, či sa žalovaný s náležitou starostlivosťou zaoberal prípadom sťažovateľa. Navyše, stanovením doby zaistenia do 19.01.2020, na rozdiel od predchádzajúceho rozhodnutia o zaistení sťažovateľa, v ktorom bola doba zaistenia stanovená do 07.02.2020 (a teda v súčte jej skrátením o 19 dní), a jej totožným (nedostatočným) odôvodnením žalovaný žiadnym spôsobom nereflektoval rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03.10.2019. Kasačný súd zároveň považuje za potrebné vytknúť žalovanému nedôslednosť v jeho postupe, keď dobu zaistenia odôvodňoval potrebou zabezpečiť akceptáciu žiadosti o prevzatie sťažovateľa, pričom z obsahu súdneho spisu vyplynulo, že Bulharská republika už dožiadanie o prijatie sťažovateľa späť akceptovala (13.08.2019, č. l. 64 súdneho spisu). Vyššie uvedená odpoveď, komunikácia s Dublinským strediskom resp. záznamy o akýchkoľvek úkonoch smerujúcich k overeniu stavu procesu odovzdania sa však v administratívnom spise nenachádzajú.

25. Zo samotnej podstaty preskúmacieho súdneho konania vyplýva, že administratívny spis je obrazom a výsledkom správneho konania, pretože dokladá priebeh a skutkový stav, ktorý tu bol v čase rozhodovania správneho orgánu. Zásadne pritom platí, že skutkové dôvody, o ktoré sa opiera správne rozhodnutie, musia byť podložené obsahom administratívneho spisu. V preskúmanej veci možno uzavrieť, že závery správneho orgánu nekorešponujú s obsahom administratívneho spisu (pokiaľ ide o zistenie možnosti aplikácie alternatív k zaisteniu). Samotný administratívny spis pritom neposkytuje niektoré, pre prejednávajúcu právnu vec zásadné podklady. Vzhľadom na vyššie uvedené kasačný súd konštatuje, že preskúmané rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo nie je v súlade so zák. č. 404/2011 Z.z. ako ani s Dublinským nariadením a Správnym poriadkom.

26. Krajskému súdu možno okrem toho vytknúť spôsob akým sa v napadnutom rozsudku vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa namietajúcou, že žalovaný odôvodnil dĺžku doby zaistenia rovnakým spôsobom, ako v predchádzajúcom rozhodnutí o zaistení, ktorý Krajský súd v Bratislave považoval za nedôvodný a náležite neodôvodnený („táto námietka nemôže byť spôsobilá na zrušenie napádaného rozhodnutia, pretože skutkový a právny stav sa v čase rozhodovania správneho orgánu nezmenil, a preto správny orgán vychádzal z rovnakých právnych a skutkových okolností.“ /bod 21. napadnutého rozsudku/). Okrem pripustenia nerešpektovania právneho názoru správneho súdu orgánom verejnej správy (v nezmenenej rozhodnej skutkovej a právnej situácii), krajský súd po preskúmaní rozhodnutia aj v tejto (identickej) časti bez adekvátneho odôvodnenia dospel k odlišnému názoru ako Krajský súd v Bratislave v zrušujúcom rozsudku zo dňa 03.10.2019.

27. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého „ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.“ (nález sp. zn. III. ÚS 192/06). Z povinnosti „rozhodovať v obdobných veciach rovnako“ teda vyplýva pre súd v prípade odklonu od existujúcej judikatúry povinnosť uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre tento odklon.

28. Kasačný súd, reagujúc na vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti, ako obiter dictum odkazuje na svoju ustálenú rozhodovaciu prax (rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Szak/15/2017; 1Szak/17/2017; 1Szak/18/2017; 1Szak/20/2017) v zmysle ktorej „Prepustením zo zaistenia sa v prípade správnej žaloby podľa § 221 ods. 1 S.s.p. síce vyčerpal predmet žaloby v časti dožadujúcej sa prepustenia, ale nie v časti dožadujúcej sa preskúmania rozhodnutia z hľadiska jeho zákonnosti a jeho zrušenia.“ Vyššie uvedeným názorom, odôvodňujúcim potrebu pokračovať v

preskúmaní rozhodnutia o zaistení aj po prepustení zaistenej osoby, sa kasačný súd analogicky riadi aj v konaniach o kasačných sťažnostiach.

29. Takýto postup súdu má svoj právny základ v čl. 5 ods. 4 Európskeho dohovoru o ľudských právach (EDĽP): „Každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.“ Prepustenie nemôže mať za následok zánik práva dotknutej osoby na preskúmanie zákonnosti opatrenia, ktorým došlo k obmedzeniu osobnej slobody (rozsudok ESĽP zo dňa 14.12.2006 vo veci Filip proti Rumunsku, sťažnosť č. 41124/02, § 74; rozsudok zo dňa 07.06.2011 vo veci S. T. S. proti Holandskému kráľovstvu, sťažnosť č. 277/05, § 61). V opačnom prípade, by bola súdna ochrana zaručená zaisteným osobám, neefektívna.

V.

30. Kasačný súd na základe vyššie uvedených úvah konštatuje, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, keď žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a správnu žalobu zamietol. Nakoľko samotné preskúmané rozhodnutie v spojení s konaním, ktoré mu predchádzalo, trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným, a sťažovateľ v čase predloženia kasačnej sťažnosti kasačnému súdu už preukázateľne nebol zaistený, kasačný súd, riadiac sa ust. § 458 ods. 2 S.s.p. zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 2 S.s.p. tak, že preskúmané rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa § 462 ods. 2 S.s.p. ak kasačný súd dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je v súlade so zákonom, a krajský súd žalobu zamietol, môže rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

31. nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, trovy tohto konania priznal. V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.